

Ο αληθινός Χριστιανός

Ιστορική σημασία για τη ζωή του κόσμου και της Εκκλησίας έχουν οι στίχοι του σημερινού Αποστολικού αναγνώσματος, αγαπητοί μου αδελφοί, που διασώζουν οι Πράξεις των Αποστόλων. Μεταξύ των άλλων, πληροφορούμαστε το ιεραποστολικό έργο που επετέλεσαν στην Αντιόχεια οι Απόστολοι Παύλος και Βαρνάβας, οι οποίοι παρέμειναν στην τοπική Εκκλησία επί έναν ολόκληρο χρόνο, διδάσκοντας την αλήθεια του Ιησού Χριστού. Και είναι η πρώτη φορά, όπως μας πληροφορεί ο συγγραφέας των Πράξεων, που οι πιστεύοντες στον Χριστό ονομάζονται ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΙ. Έκτοτε, όλοι όσοι βαπτίζονται στο όνομα της Αγίας Τριάδος και πιστεύουν στο Ευαγγέλιο του Ιησού Χριστού ονομάζονται Χριστιανοί. Είναι, όμως, πραγματικοί Χριστιανοί; Ναι μεν, το Βάπτισμα μας εντάσσει στην μεγάλη Χριστιανική οικογένεια, μας καθιστά, όμως, κατ' ουσίαν Χριστιανούς; Ή πρέπει να διακρινόμαστε από κάποια βασικά ποιοτικά χαρακτηριστικά που θα ενεργοποιούν μέσα μας την Χάρη του Αγίου Πνεύματος και επαληθεύουν σε όλες τις εκφάνσεις της ζωής μας την Χριστιανική μας ιδιότητα; Ποιος, με άλλα λόγια, είναι ο αληθινός Χριστιανός;

Αληθινός Χριστιανός είναι ο άνθρωπος του πόνου και του Σταυρού. «Όσοι εις Χριστόν εβαπτίσθητε, Χριστόν ενεδύσασθε: όχι, όμως, μόνο τον δοξασμένο Χριστό, αλλά και τον Χριστό που πόνεσε, που δέχθηκε ραπίσματα από τον υπηρέτη του αρχιερέα, που είδε να τον περιπαίζουν και να τον χλευάζουν... Καθένας που θέλει ν' ακολουθήσει τον Χριστό πρέπει να ξέρει πως θα συμμετάσχει σε δύο καταστάσεις, όπως ο Σωτήρας: στον εμπαιγμό και στην σταύρωση. Πρέπει να ξέρει πως στα μάτια των περισσότερων ανθρώπων θα μοιάζει συνεχώς γελοίος και ακόμα ότι, από τη στιγμή που λέγεται Χριστιανός, θα του γίνει αδελφός παντοτινός ο πόνος και ο Σταυρός»¹. Κανείς δε μας είπε ότι η ζωή του Χριστιανού είναι εύκολη υπόθεση, στρωμένη με ροδοπέταλα. Είναι ένα συνεχές μαρτύριο, μια περιπέτεια, μια δοκιμασία, μια συναρπαστική πορεία προς τον προσωπικό μας Γολγοθά, που λίγο ως πολύ, περιμένει κάθε άνθρωπο που περνά απ' αυτή τη ζωή. Όμως, για τον Χριστιανό η χαρά της ζωής, ακόμα και μέσα από τις ποικίλες δοκιμασίες του βίου, είναι η βέβαιη προσδοκία της Ανάστασης.

Αληθινός Χριστιανός είναι εκείνος που αγνοεί την υποκρισία και κάνει το θέλημα του Θεού τρόπο ζωής. «Με την υποκρισία και το διεστραμμένο πνεύμα μπορεί κανείς να κρύψει την πραγματικότητα

¹ Νικολάε Στάνιχαρτ «Το ημερολόγιο της ευτυχίας», σελ. 277

απ' τους γήινους δικαστές κι έπειτα να περιμένει τη λήθη. Για το Χριστιανό είναι εντελώς το αντίθετο. Και αυτή η ύπαρξη της υποκρισίας είναι γι' αυτόν αδιανόητη. Γιατί ο Χριστιανός γνωρίζει πως τίποτα δε μπορεί να ξεγελάσει το μάτι του Θεού και πως η λήθη είναι αδιανόητη στη μνήμη του Θεού και πως ενώπιόν Του τίποτα δε μπορεί να κρυφτεί². Με άλλα λόγια, Χριστιανός και άρπαγας, απατεώνας, άδικος, πλεονέκτης, ανελεήμων, δε μπορεί να υπάρξει. Χριστιανική ιδιότητα και θρησκευτικός φανατισμός είναι ασυμβίβαστες έννοιες. Ο φανατισμός είναι καρπός πλανεμένης και ελλειμματικής πίστης, παντελώς ξένος προς το ήθος της αγάπης και της ειρήνης του Ιησού Χριστού.

Αληθινός Χριστιανός είναι εκείνος που βιώνει από τούτη τη ζωή την Βασιλεία του Θεού. «Ο ρόλος των Χριστιανών στον κόσμο είναι να φιλτράρουν την ατμόσφαιρα της γης, ώστε να κερδίζει διαρκώς έδαφος η ατμόσφαιρα της Βασιλείας του Θεού. Μπορούμε να περιφρουρούμε ολόκληρο τον κόσμο, περιφρουρώντας την ατμόσφαιρα του Παραδείσου μέσα μας, διότι αν χάσουμε την Βασιλεία των ουρανών, δεν θα σώσουμε ούτε τον εαυτό μας, ούτε τους άλλους. Εκείνος που έχει μέσα του την Βασιλεία του Θεού, θα την μεταδώσει ανεπαισθητα και στους άλλους»³.

Αληθινός Χριστιανός είναι ο άνθρωπος της αγάπης και της διαρκούς μετανοίας· μιας αγάπης χωρίς όρους και προϋποθέσεις, που δε διακρίνει τους ανθρώπους σε επιμέρους ποιοτικές και αξιολογικές κατηγορίες, αλλά τους αποδέχεται ισοτίμως, ως ζωντανές εικόνες του Θεού. Αλλά και μιας μετανοίας που εκλαμβάνεται ως ο μόνος τρόπος και δρόμος επιστροφής στην αγάπη και την κοινωνία του Θεού.

Το ερώτημα είναι, αδελφοί μου, αφού αυτά είναι τα χαρακτηριστικά του αληθινού Χριστιανού, γιατί έχει περιπέσει σ' αυτό το τέλμα ο λεγόμενος Χριστιανικός κόσμος στην εποχή μας; Προφανώς, γιατί δεν είμαστε αληθινοί Χριστιανοί, αφού, αντί του πόνου και του Σταυρού, επιλέξαμε την αποχαύνωση της υλικής ευμάρειας που οδήγησε στην αποκτήνωση των ηθών· αντί της ουσιαστικής Ορθοδοξίας, περιοριστήκαμε στους τύπους της θρησκείας, βιώνοντας μια υποκριτική και εύκολη θρησκευτικότητα· αντί της αγάπης, επιλέξαμε τον εγωισμό, κλειστήκαμε στο καβούκι μας, αδιαφορώντας για ό,τι γίνεται γύρω μας· αντί της μετανοίας, προσαρμόσαμε τον Χριστό στα μέτρα της αδυναμίας μας, κάνοντας υποχωρήσεις καταστροφής μέσα μας.

Η λύση της κρίσης, που βιώνουμε, είναι να ξαναγίνουμε αληθινοί ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΙ και όλα, σιγά – σιγά, θ' αρχίσουν να μετασχηματίζονται γύρω μας, γιατί πρώτα θα έχουν αλλάξει μέσα μας. ΑΜΗΝ!

² Βιργκίλ Γκεωργκίου, «Από την 25^η ώρα στην αιώνια ώρα», σελ. 39

³ Γέρων Θααδδαίος της Βιτόβνιτσα, «Οι λογισμοί καθορίζου τη ζωή μας», σελ. 74

Αρχιμ. Ε.Ο.